

Ο μαγικός κόσμος των αριθμών

Μία ιστορία για τον Χαράλαμπο
και τον αγαπημένο του αριθμο, το 7

Αφιέρωση

Αφιερωμένο με όλη μου την αγάπη
στην αγαπημένη μου εγγονή **Εβελίνα**,
που με το χαμόγελό της γεμίζει τον κόσμο
με χρώματα, φαντασία και χαρά.

Είθε αυτή η ιστορία να της θυμίζει πάντα
πως η καλοσύνη, η φιλία και η φαντασία
μπορούν να κάνουν τον κόσμο πιο φωτεινό.

Με αγάπη,
Ο παππούς της

Πρόλογος

Η ιστορία αυτή είναι μέρος μιας σειράς παιδικών ιστοριών με βασικό τίτλο " Παραμύθια" (<https://books-4u.gr/paramythia/>), που έχει σκοπό να εισάγει τα παιδιά κόσμο των παραμυθιών συνδυάζοντας ταυτόχρονα τη γνώση με το χιούμορ και την αστεία πλευρά της ζωής δίνοντας ενδιαφέρον στην ιστορία.

Σε όλες τις ιστορίες βασικός ήρωας είναι ο Χαράλαμπος και συμμετέχουν οι φίλοι του Λευτέρης και Παναγιώτης.

Στην κάθε ιστορία, υπάρχει γλωσσάρι άγνωστων λέξεων, ώστε να καταλαβαίνουν τις δύσκολες λέξεις τα μικρά παιδιά.

Η Μαγεία των Αριθμών

Μια ιστορία για τον Χαράλαμπο και τον αγαπημένο του αριθμό 7

Ο Χαράλαμπος αγαπούσε τον αριθμό 7.
Τον έβρισκε παντού: Στα 7 χρώματα του ουράνιου τόξου, στις 7 ήπειρους στη Γη στις 7 νότες στη μουσική, στις 7 μέρες της εβδομάδας
στα 7 μικρά αστέρια που προσπαθούσε κάθε βράδυ να μετρήσει πριν την πάρει ο ύπνος.

«Ο αριθμός 7 είναι μαγικός», έλεγε συχνά χαμογελώντας.

Και κανείς δεν ήξερε τότε... πως είχε απόλυτο δίκιο.

Ένα απόγευμα, καθώς η βροχή χτυπούσε απαλά τα τζάμια και ο αέρας ψιθύριζε έξω από το παράθυρο, Ο Χαράλαμπος αποφάσισε να ψάξει στη μεγάλη ξύλινη βιβλιοθήκη του σπιτιού.

Ανάμεσα σε χοντρά βιβλία, παλιά παραμύθια και κιτριτισμένες σελίδες, βρήκε ένα μικρό βιβλίο που δεν το είχε ξαναδεί ποτέ.

Ήταν δεμένο με βαθύ μπλε ύφασμα, και
στο εξώφυλλό του έλαμπαν ασημένια
γράμματα που έγραφαν:
«Η Μαγεία των Αριθμών»

Η καρδιά του χτύπησε λίγο πιο γρήγορα.
Άπλωσε προσεκτικά το χέρι του, το πήρε και
κάθισε στο χαλί.

Όταν άνοιξε την πρώτη σελίδα, ένα χρυσό φως
γέμισε το δωμάτιο.

Τα γράμματα άρχισαν να στροβιλίζονται στον
αέρα σαν πυγολαμπίδες και οι αριθμοί
ξεπήδησαν ένας-ένας από το βιβλίο.

Ο Χαράλαμπος άνοιξε διάπλατα τα μάτια της.

Ο αριθμός 1 φορούσε ένα μικρό χρυσό καπέλο.

Ο αριθμός 2 λικνιζόταν* σαν κύκνος.

Ο αριθμός 3 γελούσε με μια μουσική φωνή.

Ο αριθμός 4 κρατούσε ένα μικροσκοπικό
σφυρί.

Ο αριθμός 5 έκανε τούμπες στον αέρα.

Ο αριθμός 6 είχε γλυκά, σοφά μάτια.

Και τότε εμφανίστηκε εκείνος.

Ο αριθμός 7.

Λικνιζόταν (*) = Το λίκνισμα (ουσιαστικό)
σημαίνει τη ρυθμική, κυματοειδή και συνήθως
αργή κίνηση ενός σώματος, αντικειμένου ή

μέρους του σώματος πέρα-δώθε, συχνά με
χάρη ή στο ρυθμό της μουσικής.

Ο αριθμός 7 ήταν ντυμένος με έναν
μανδύα* στο χρώμα του νυχτερινού
ουρανού.

Πάνω του έλαμπαν μικρά ασημένια
αστεράκια, και στην κορυφή του φορούσε
ένα λαμπερό κρυστάλλινο αστέρι.
Πλησίασε τον Χαράλαμπο και υποκλίθηκε
ευγενικά.

«Καλησπέρα, Χαράλαμπε», είπε με ζεστή
και ήρεμη φωνή.
«Σε περιμέναμε.»

Ο Χαράλαμπος έμεινε άφωνος.

«Με... περιμένατε;»

«Βεβαίως», απάντησε ο 7.

«Το Βασίλειο των Αριθμών κινδυνεύει. Η
Μαγεία των Αριθμών χάνεται σιγά-σιγά,
και μόνο ένα παιδί που αγαπά αληθινά
τους αριθμούς μπορεί να μας βοηθήσει.»
Ο Χαράλαμπος ακούμπησε το βιβλίο στην
αγκαλιά της.

«Και τι πρέπει να κάνω;»

Ο 7 χαμογέλασε.

**«Να ταξιδέψεις μαζί μας στο Βασίλειο των
Αριθμών και να περάσεις 7 μαγικές
δοκιμασίες. Μόνο έτσι θα ξαναβρεί ο κόσμος
μας τη χαμένη του λάμψη.»**

**Μανδύας (*) = Ο μανδύας
είναι ένα μακρύ, αμάνικο εξωτερικό ρούχο
(κάπα) που καλύπτει το κορμί, το οποίο
προστάτευε από τις καιρικές συνθήκες και
αποτελούσε μέρος στολών.**

Ο Χαράλαμπος σκέφτηκε για λίγο.

**Ένιωσε φόβο, μα και ενθουσιασμό. Έπειτα
σηκώθηκε όρθιος, πήρε μια βαθιά ανάσα
και είπε:**

«Θα έρθω.»

**Μόλις το είπε, το βιβλίο άνοιξε μόνο του
και μια στρογγυλή χρυσή πύλη
εμφανίστηκε μπροστά του.**

Η περιπέτεια ξεκινούσε.

Ο Χαράλαμπος πέρασε την πύλη και βρέθηκε
σε έναν κόσμο που δεν έμοιαζε με κανέναν
άλλο.

Ο ουρανός είχε χρώμα λιλιά* και γαλάζιο μαζί.
Σύννεφα σε σχήμα αριθμών ταξίδευαν αργά
ψηλά, ενώ τα δέντρα είχαν κορμούς που
στριφογύριζαν σαν μαθηματικά σύμβολα.
Τα λουλούδια άνοιγαν και έκλειναν τα πέταλά
τους με ρυθμό, σαν να μετρούσαν.
«Καλώς ήρθες στο Βασίλειο των Αριθμών»,
είπε ο 7.

Γύρω του άρχισαν να εμφανίζονται
μικροσκοπικά πλασματάκια.
Άλλα ήταν σαν φωτεινές τελείες, άλλα σαν
αριθμοί με ποδαράκια, άλλα σαν μικρά
αστεράκια που ψιθύριζαν μελωδίες.
Ξαφνικά, ο ουρανός σκοτείνιασε για μια
στιγμή.

Το χρώμα του ξεθώριασε και πολλά από τα
φωτεινά πλασματάκια έσβησαν.
Λιλιά (*) = το λιλιά είναι το ανοιχτό μοβ
χρώμα, το χρώμα που έχει η βιολέτα, είναι πιο
σκούρο από το ροζ και πιο ανοιχτό από το μοβ.
Η λέξη λιλιά δεν κλίνεται.

«Βλέπεις;» είπε ο 7 λυπημένα. «Η μαγεία μας
χάνεται.

Πρέπει να βιαστούμε.»

**«Ποιος την έκλεψε;» ρώτησε ο
Χαράλαμπος.**

- **Ο 7 έσκυψε το κεφάλι.**

**«Κανείς δεν την έκλεψε ακριβώς.
Χάθηκε όταν οι άνθρωποι άρχισαν να
βλέπουν τους αριθμούς μόνο σαν κάτι
δύσκολο, ψυχρό και βαρετό.**

**Ξέχασαν πως οι αριθμοί κρύβουν μουσική,
ρυθμό, αρμονία και θαύματα.»**

**ο Χαράλαμπος. άπλωσε το χέρι της και
έπιασε απαλά το αστέρι του 7.**

«Τότε θα τους ξαναθυμίσουμε τη μαγεία.»

Η πρώτη δοκιμασία η Κοιλάδα των Αστεριών

«Η πρώτη δοκιμασία βρίσκεται στην Κοιλάδα των Αστεριών», είπε ο 7.

Περπάτησαν σε ένα μονοπάτι στρωμένο με λαμπερή σκόνη, ώσπου έφτασαν σε μια μεγάλη κοιλάδα.

Εκεί ο ουρανός ήταν τόσο κοντά, που έμοιαζε πως ο Χαράλαμπος μπορούσε να τον αγγίξει.

Όμως κάτι δεν πήγαινε καλά.

Τα αστέρια του ουρανού έσβηναν ένα-ένα.

«Πρέπει να βρούμε 7 χαμένα αστέρια και να τα βάλουμε ξανά στη θέση τους πριν χαθεί το φως της νύχτας», είπε ο 7.

**Ο Χαράλαμπος κοίταξε προσεκτικά γύρω
του.**

**Το πρώτο αστέρι είχε πέσει μέσα σε μια
λίμνη από φως.**

**Το δεύτερο ήταν μπλεγμένο στα κλαδιά
ενός ασημένιου δέντρου.**

**Το τρίτο κρυβόταν μέσα σε ένα λουλούδι
που άνοιγε μόνο όταν κάποιος του μιλούσε
απαλά.**

Έτσι Ο Χαράλαμπος άρχισε να ψάχνει.

**Με υπομονή, θάρρος και εξυπνάδα βρήκε
το ένα αστέρι μετά το άλλο.**

Το τέταρτο ήταν σε μια φωλιά σύννεφου.

Το πέμπτο μέσα σε μια σταγόνα βροχής.

Το έκτο στην τσέπη ενός ανέμου.

**Και το έβδομο... το έβδομο κρυβόταν
στην ίδια της την καρδιά.**

**«Πώς γίνεται αυτό;» ρώτησε
ξαφνιασμένος.**

Ο 7 χαμογέλασε.

**«Γιατί μόνο όποιος πιστεύει αληθινά στο
φως μπορεί να βρει το τελευταίο αστέρι.»**

**Και μόλις Ο Χαράλαμπος ακούμπησε την
καρδιά του, το έβδομο αστέρι έλαμψε
απαλά στην παλάμη του.**

**Μαζί με τον 7, Ο Χαράλαμπος σήκωσε τα
7 αστέρια ψηλά.**

**Εκείνα άρχισαν να περιστρέφονται σαν
μικροί ήλιοι και ύστερα ανέβηκαν στον
ουρανό, βρίσκοντας τη θέση τους ανάμεσα
στα άλλα.**

**Αμέσως η Κοιλιάδα των Αστεριών γέμισε
φως.**

Τα σύννεφα ρόδισαν.

Τα δέντρα κουνήθηκαν απαλά.

**Και τα πλασματάκια του βασιλείου
άρχισαν να χορεύουν.**

«Η πρώτη δοκιμασία ολοκληρώθηκε»,
είπε ο 7.

«Και ήδη η μαγεία επιστρέφει.»

Μια λεπτή ασημένια ακτίνα φωτός
εμφανίστηκε στον ουρανό και τυλίχτηκε
γύρω από τον μανδύα του 7.

«

Τι είναι αυτό;» ρώτησε Ο Χαράλαμπος

«Είναι το πρώτο Νήμα της Αρμονίας»,
απάντησε εκείνος.

«Κάθε φορά που ξεπερνάς μια δοκιμασία,
η μαγεία του βασιλείου δυναμώνει.»
Ο Χαράλαμπος χαμογέλασε.

Η καρδιά του χτυπούσε γεμάτη χαρά.
«Και τώρα;»

«Τώρα», είπε ο 7, «πηγαίνουμε στις 7
Χρωματιστές Γέφυρες.»

**Ο Χαράλαμπος και ο αριθμός 7 στην Κοιλάδα
των Αστεριών, καθώς σηκώνουν ψηλά τα 7
λαμπερά αστέρια**

Καθώς ο Χαράλαμπος προχωρούσε στο μαγικό μονοπάτι των αριθμών μαζί με τον φίλο του, τον φωτεινό αριθμό 7, άκουσε ξαφνικά γέλια να έρχονται από έναν λόφο γεμάτο λουλούδια.

«Αυτό το γέλιο το ξέρω!» είπε χαρούμενα.

Και πράγματι... πίσω από τον λόφο εμφανίστηκαν οι καλοί του φίλοι, ο Λευτέρης και ο Παναγιώτης.

«Χαράλαμπε!» φώναξαν και οι δύο μαζί.

**Πριν προλάβουν όμως να πουν κάτι άλλο, ένας πράσινος λαμπερός αριθμός 3 κύλησε μπροστά τους σαν μπάλα!
Ο Λευτέρης έτρεξε να τον πιάσει.
«Τον έπιασα!» φώναξε.**

**Αλλά ο αριθμός 3 έκανε μια μικρή στροφή και κύλησε πάλι μακριά.
Τα παιδιά άρχισαν να γελούν.
Τότε εμφανίστηκε ο αριθμός 5, που άρχισε να πηδάει πάνω στο γρασίδι σαν μικρό καγκουρό.**

**«Πιάστε τον!» φώναξε ο Παναγιώτης
γελώντας.**

**Ο Χαράλαμπος έτρεξε πίσω από τον
αριθμό 3, ο Λευτέρης πίσω από τον
αριθμό 5, και ο Παναγιώτης
προσπαθούσε να τους προλάβει όλους.**

**Ο αριθμός 7 τους κοιτούσε λίγο πιο πέρα
και γελούσε με την καρδιά του.
«Ακόμα και στο Βασίλειο των Αριθμών»,
είπε χαμογελώντας,
«το παιχνίδι και το γέλιο είναι μέρος της
μαγείας.»**

**Σε λίγο όλη η κοιλάδα γέμισε χαρούμενες
φωνές.**

**Τα παιδιά έτρεχαν, γελούσαν και
κυνηγούσαν τους παιχνιδιάρηδες
αριθμούς που πηδούσαν και κυλούσαν
στο γρασίδι.**

**Και εκείνη τη στιγμή ο Χαράλαμπος
κατάλαβε κάτι πολύ σημαντικό:
ότι οι αριθμοί δεν είναι μόνο για να
μετράμε...**

είναι και για να παίζουμε, να γελάμε και να μοιραζόμαστε όμορφες στιγμές με τους φίλους μας.

Οι τρεις φίλοι, γελούν και κυνηγούν τον αριθμό 3 που κυλά σαν μπάλα, ενώ ο αριθμός 5

πηδάει σαν καγκουρό και ο αριθμός 7 τους
κοιτά γελώντας.

Η δεύτερη δοκιμασία Οι 7 Χρωματιστές Γέφυρες

Οι 7 Χρωματιστές Γέφυρες απλώνονταν πάνω
από ένα τεράστιο φαράγγι γεμάτο ομίχλη.

Κάθε γέφυρα είχε άλλο χρώμα.

Η κόκκινη ήταν η γέφυρα του θάρρους.

Η πορτοκαλί της χαράς.

Η κίτρινη της ελπίδας.

Η πράσινη της καλοσύνης.

Η γαλάζια της ηρεμίας.

Η μπλε της σοφίας.

Και η μωβ της φαντασίας.

«Για να περάσουμε απέναντι», είπε ο 7,

«πρέπει να διασχίσουμε και τις 7.

Αλλά κάθε γέφυρα δοκιμάζει μια αρετή*

Αρετή (*) = Η αρετή είναι το χάρισμα που
κάνει έναν άνθρωπο ικανό να επιτύχει τον
σκοπό του μέσω σωστών πράξεων.

**Ο Χαράλαμπος πάτησε πρώτη στην
κόκκινη γέφυρα.**

**Αμέσως ο αέρας φύσηξε δυνατά και η
γέφυρα άρχισε να τρέμει**

**Έσφιξε τα χέρια του, πήρε βαθιά ανάσα
και συνέχισε.**

**Στην πορτοκαλί γέφυρα άκουσε
περιέργους ήχους που προσπαθούσαν να
του χαλάσουν το κέφι.**

**Μα εκείνος άρχισε να τραγουδά, και οι
ήχοι έφυγαν.**

**Στην κίτρινη, η ομίχλη πύκνωσε τόσο, που
δεν φαινόταν τίποτα.**

**«Πίστεψε στο φως», του είπε ο 7.
Κι εκείνος έκανε ένα βήμα, κι άλλο ένα,
ώσπου η ομίχλη άνοιξε.**

**Στην πράσινη γέφυρα βρήκε ένα μικρό
πλασματάκι, κουλουριασμένο και
φοβισμένο.**

**Δεν μπορούσε να περπατήσει.
«Αν το βοηθήσω, θα αργήσω», σκέφτηκε
για λίγο.**

**Όμως αμέσως γονάτισε, το πήρε αγκαλιά
και το μετέφερε στην απέναντι άκρη.**

Η πράσινη γέφυρα άρχισε να λάμπει δυνατά.

- **«Η καλοσύνη πάντα ανοίγει δρόμους»,
είπε ο 7.**

Στη γαλάζια γέφυρα έπρεπε να περπατήσει αργά και ήρεμα, χωρίς να φοβηθεί τον άνεμο.

Στη μπλε γέφυρα εμφανίστηκε ένας μικρός γρίφος:

«Τι είναι αυτό που μετριέται, μα δεν πιάνεται;»

**Ο Χαράλαμπος σκέφτηκε λίγο και ειπε :
«Ο χρόνος.»**

Η γέφυρα έλαμψε.

Και όταν έφτασαν στη μωβ γέφυρα της φαντασίας, άρχισαν να εμφανίζονται γύρω της πεταλούδες από αριθμούς, κάστρα από σύννεφα και ποτάμια από μουσική.

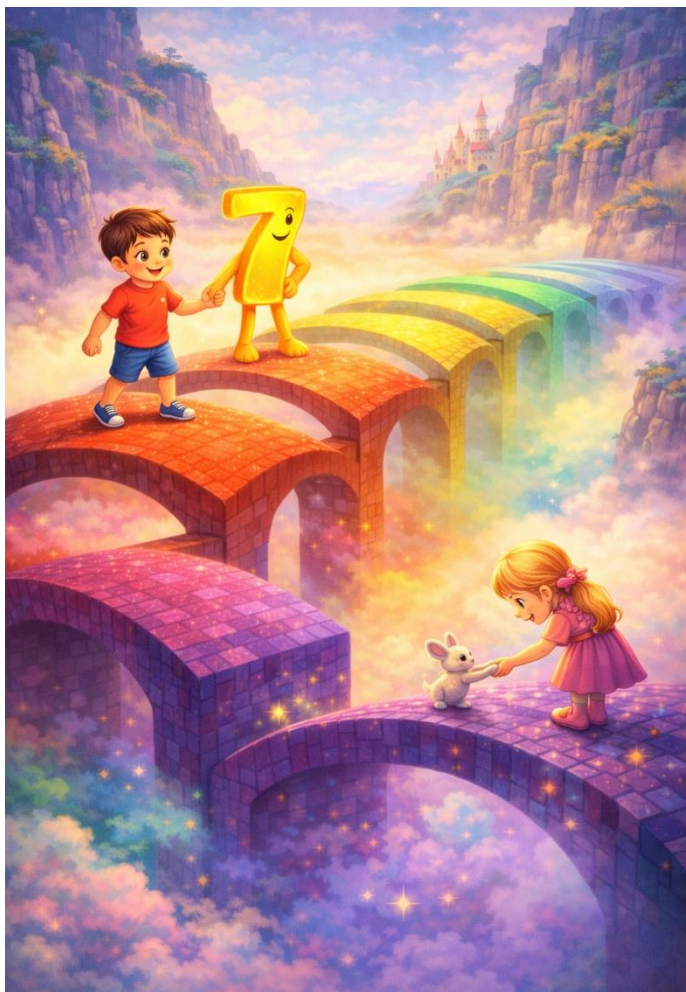
«Μόνο αν πιστέψεις στο αόρατο, θα φτάσεις στο τέλος», του είπε ο 7.

Ο Χαράλαμπος γέλασε, άνοιξε τα χέρια της και προχώρησε σαν να πετούσε.

Μόλις πέρασαν και την έβδομη γέφυρα, μια δεύτερη ακτίνα της Αρμονίας υψώθηκε στον ουρανό και ενώθηκε με την πρώτη.

**Το φαράγγι από κάτω άρχισε να γεμίζει
λουλούδια, και η ομίχλη μετατράπηκε σε
χρυσό φως;.**

Τα πας υπέροχα», είπε ο 7.

Η Τρίτη δοκιμασία Ο κήπος των γρίφων

Ο Χαράλαμπος όμως κοίταζε μπροστά και είδε κάτι παράξενο.

Στην άκρη του μονοπατιού υπήρχε μια πέτρινη πύλη με 7 κλειδαριές.

«Αυτή είναι η επόμενη δοκιμασία;»

Ο 7 έγνεψε *

«Ναι. Πίσω από αυτήν βρίσκεται ο Κήπος των Γρίφων.

Μόνο όποιος σκέφτεται με το μυαλό αλλά και με την καρδιά μπορεί να περάσει.»

Ο Χαράλαμπος πήρε μία ανάσα.

Δεν φοβόταν όσο πριν.

Άρχιζε να νιώθει πως, βήμα-βήμα, γινόταν κι εκείνος μέρος της μαγείας αυτού του κόσμου.

Η πέτρινη πύλη άνοιξε αργά.

Και πίσω της ξεδιπλώθηκε ένας κήπος γεμάτος παράξενα φυτά, λουλούδια που ψιθύριζαν και δέντρα που έμοιαζαν να περιμένουν απαντήσεις.

Έγνεψε (*) = σημαίνει ότι κάποιος έκανε ένα νεύμα, δηλαδή μια κίνηση με το κεφάλι, το χέρι ή τα μάτια για να δώσει ένα σήμα, να καλέσει κάποιον, να δείξει κάτι ή να χαιρετήσει

**Στο κέντρο του Κήπου των Γρίφων υπήρχαν 7
πέτρινα λουλούδια.**

**Κάθε λουλούδι είχε στο κέντρο του ένα
φωτεινό σύμβολο.**

**«Κάθε λουλούδι θα σου κάνει έναν γρίφο»,
εξήγησε ο 7.**

«Για κάθε σωστή απάντηση, θα ανθίζει.»

Το πρώτο λουλούδι ρώτησε:

**«Ποιος αριθμός, αν και μόνος, μπορεί να
ξεκινήσει τα πάντα;»**

«Ο αριθμός 1», απάντησε ο Χαράλαμπος .

Το λουλούδι άνοιξε αμέσως.

Το δεύτερο ρώτησε:

**«Ποιος αριθμός μοιάζει με κύκνο όταν
κοιτάζει τη λίμνη;»**

Ο Χαράλαμπος γέλασε.

«Ο αριθμός 2.»

Το τρίτο λουλούδι είπε:

**«Ποιος αριθμός μοιάζει να χαμογελά με δύο
καμπύλες;»**

«Ο 3!» είπε ο Χαράλαμπος .

Ένα-ένα τα λουλούδια άρχισαν να ανθίζουν.

**Ο Χαράλαμπος .ένιωθε πως οι αριθμοί δεν
ήταν πια απλώς σύμβολα.**

**Είχαν μορφή, χαρακτήρα, τραγούδι.
Όταν έφτασε στο έβδομο λουλούδι, εκείνο τον
ρώτησε απαλά:**

**«Ποιος αριθμός ενώνει τη γη με τον ουρανό, τη
σκέψη με το όνειρο και την καρδιά με τη
μαγεία;»**

**Ο Χαράλαμπος .κοίταξε τον 7, που στεκόταν
σιωπηλός δίπλα της.**

Χωρίς δισταγμό, χαμογέλασε και απάντησε:

Εσύ «Ο αριθμός 7.»

**Το έβδομο λουλούδι άνοιξε πιο αργά από τα
άλλα.**

**Από μέσα του ξεπήδησε ένα χρυσό κλειδί με 7
μικρές αχτίνες.**

«Το Κλειδί της Κατανόησης», είπε ο 7.

**«Το χρειαζόμαστε για να ανοίξουμε τις 7
Μαγικές Πόρτες.»**

**Συνέχισαν το ταξίδι τους ώσπου έφτασαν
μπροστά σε έναν μακρύ διάδρομο.**

Ο Χαράλαμπος στον κήπο των γρίφων

Η Τέταρτη δοκιμασία

Οι μαγικές Πόρτες

Εκεί υπήρχαν 7 πόρτες στη σειρά, και κάθε πόρτα είχε διαφορετικό χρώμα και διαφορετικό σχέδιο.

Η πρώτη ήταν στολισμένη με φεγγάρια.

Η δεύτερη με σταγόνες νερού.

Η τρίτη με φύλλα.

Η τέταρτη με πεταλούδες.

Η πέμπτη με ήλιους.

Η έκτη με σύννεφα.

Και η έβδομη με αστέρια.

«Δεν ανοίγουν όλες με το ίδιο κλειδί», είπε ο 7.

«Κάθε πόρτα χρειάζεται το σωστό συναίσθημα.»

**Η πρώτη πόρτα άνοιξε όταν Ο Χαράλαμπος
θυμήθηκε ένα όμορφο όνειρο,.**

Η δεύτερη όταν έδειξε υπομονή.

Η τρίτη όταν μίλησε με καλοσύνη.

**Η τέταρτη όταν γέλασε δυνατά.
Η πέμπτη όταν ευχαρίστησε για όσα είχε.**

**Η έκτη όταν συγχώρεσε έναν μικρό θυμό που
κρατούσε μέσα της.**

Όμως η έβδομη δεν άνοιγε.

Ο Χαράλαμπος δοκίμασε τα πάντα.

**Τότε ο 7 πλησίασε και της είπε απαλά:
«Αυτή ανοίγει μόνο όταν πιστέψεις
πραγματικά στον εαυτό σου.»**

**Ο Χαράλαμπος πλησίασε πόρτα με τα αστέρια.
Μέχρι εκείνη τη στιγμή είχε περάσει
δοκιμασίες, είχε λύσει γρίφους, είχε βοηθήσει
πλάσματα και είχε φωτίσει ουρανούς.**

**Όμως ξαφνικά σκέφτηκε όλες τις φορές που
είχε αμφιβάλλει για τον εαυτό του.**

**«Κι αν δεν τα καταφέρω ως το τέλος;»
ψιθύρισε.**

Ο 7 ακούμπησε απαλά το χέρι της.

**«Η μαγεία δεν βρίσκεται στο να μην φοβάσαι
ποτέ, είπε.**

**Βρίσκεται στο να συνεχίζεις, ακόμη κι όταν
φοβάσαι.»**

Η Εβελίνα έκλεισε τα μάτια.

Πήρε μια βαθιά ανάσα.

Και είπε δυνατά:

«Μπορώ.»

Η πόρτα άνοιξε διάπλατα.

**Μέσα υπήρχε ένα δωμάτιο γεμάτο
αιωρούμενους κρυστάλλους φωτός.**

Στο κέντρο του λαμπύριζαν 7 κρύσταλλοι, ο
καθένας με διαφορετικό χρώμα.
«Είναι οι Κρύσταλλοι της Ισορροπίας», είπε ο
7.

«Πρέπει να τους παρουμε και να τους
μεταφέρουμε στο Δέντρο των Αριθμών πριν
σβήσουν.»

Ο Χαράλαμπος πήρε προσεκτικά τον πρώτο.

Ήταν ζεστός σαν ηλιαχτίδα.

Ο δεύτερος έμοιαζε με δροσερή σταγόνα.

Ο τρίτος μύριζε φύλλα μετά τη βροχή.

Όλοι μαζί τραγουδούσαν μια μελωδία που
μόνο η καρδιά μπορούσε να ακούσει.
Τώρα η αποστολή πλησίαζε στο πιο δύσκολο
σημείο της.

Ο Χαράλαμπος μπροστά στις 7 μαγικές πόρτες, με την τελευταία πόρτα γεμάτη αστέρια να ανοίγει φωτεινά, ενώ πίσω της φαίνονται οι 7 κρύσταλλοι της Ισορροπίας.

Η πέμπτη δοκιμασία Το Δάσος των Σκιών.

Ο δρόμος για το Δέντρο των Αριθμών περνούσε μέσα από το Δάσος των Σκιών.

Εκεί όλα ήταν ήσυχα. Πολύ ήσυχα.

Τα δέντρα ήταν ψηλά και σκούρα, και ανάμεσα στους κορμούς κινούνταν παράξενες σκιές που έπαιζαν με το φως.

Ο Χαράλαμπος κρατούσε τους κρυστάλλους σφιχτά στην αγκαλιά του.
«Γιατί είναι τόσο σκοτεινά εδώ;» ψιθύρισε.

Η Έκτη δοκιμασία Τα επτά ζωάκια

Στην καρδιά του δάσους βρήκαν 7 μικρά ζωάκια παγιδευμένα σε έναν κύκλο από σκοτεινή ομίχλη: ένα κουνελάκι, μια αλεπού, ένα σκιουράκι, ένα ελαφάκι, ένα πουλάκι, μια χελώνα και ένα μικρό λευκό αρκουδάκι από σύννεφο.

«Πρέπει να τα ελευθερώσουμε» αμέσως.,
είπε ο Χαράλαμπος

«Αν αργήσουμε, οι κρύσταλλοι θα σβήσουν», του είπε ο 7, όχι για να τη σταματήσει, αλλά για να του δείξει τη δυσκολία της επιλογής*.

Ο Χαράλαμπος κοίταξε τους κρυστάλλους.

Ύστερα τα ζωάκια.

Και πήρε την απόφασή του.

**Επιλογή (*)= Σημαίνει το "διαλέγω", την
ικανότητα να ξεχωρίζεις κάτι, ή το
αποτέλεσμα αυτής της πράξης**

**«Η αληθινή μαγεία δεν σώζεται χωρίς
καλοσύνη.»**

**Άρχισε να μιλά στα ζωάκια με απαλή
φωνή.**

**Τους ζήτησε να μην φοβούνται.
Έπειτα άγγιξε με τους κρυστάλλους την
ομίχλη, και κάθε κρύσταλλος άφησε μια
ακτίνα φωτός.**

Μία, δύο, τρεις... επτά ακτίνες.

Η σκοτεινή ομίχλη διαλύθηκε.

**Τα ζωάκια ελευθερώθηκαν και άρχισαν να
περιστρέφονται γύρω από τον Χαράλαμπο
χαρούμενα.**

**Το πουλάκι άφησε ένα χρυσό φτερό στην
παλάμη του.**

«Είναι δώρο ευγνωμοσύνης», είπε ο 7.

«Θα το χρειαστείς στο τέλος.»

•

Ο Χαράλαμπος στο δάσος των σκιών

Η Έβδομη δοκιμασία Τα Δένδρο των αριθμών

Μόλις βγήκαν από το Δάσος των Σκιών, το τοπίο άλλαξε ξανά. Μπροστά τους απλώθηκε μια τεράστια πεδιάδα γεμάτη λαμπερούς κύκλους, γραμμές και μοτίβα που έμοιαζαν να χορεύουν πάνω στη γη.

Και στο κέντρο όλων αυτών υψωνόταν το πιο θαυμαστό δέντρο που είχε δει ποτέ Ο Χαράλαμπος.

Ήταν το Δέντρο των Αριθμών.

Ο κορμός του έλαμπε σαν χρυσάφι.

Τα κλαδιά του άνοιγαν προς τον ουρανό σαν χέρια, και στα φύλλα του φαινότουσαν χαραγμένοι αριθμοί, μικροί και μεγάλοι, φωτεινοί και διάφανοι.

Όμως το δέντρο δεν ήταν ζωντανό όπως έπρεπε.

Πολλά φύλλα του είχαν μαραθεί.

Μερικά κλαδιά είχαν σκοτεινιάσει.

Και στην κορυφή του, εκεί όπου έπρεπε να λάμπει ένα μεγάλο αστέρι, υπήρχε μόνο μια αμυδρή* σκιά.

«Φτάσαμε πολύ οριακά», είπε ο 7.

Γύρω από το δέντρο εμφανίστηκαν όλοι οι αριθμοί, από τον 1 ως τον 9, και πιο πέρα κι άλλοι, μεγαλύτεροι, παλιότεροι.

Όλοι κοιτούσαν τον Χαράλαμπο με ελπίδα.

«Τώρα πρέπει να τοποθετήσεις τους 7 κρυστάλλους στις 7 ρίζες του δέντρου», είπε ο 7.

«Και έπειτα να βάλεις το χρυσό φτερό στην κορυφή.»

Ο Χαράλαμπος ένιωσε πως η στιγμή αυτή ήταν η πιο σημαντική απ' όλες.

αμυδρή (*) = σημαίνει θαμπή, αχνή, ή αυτή που μόλις διακρίνεται. Χρησιμοποιείται για να

περιγράψει κάτι που δεν είναι ξεκάθαρο, όπως
ένα φως, μια ανάμνηση, μια ελπίδα ή μια
αίσθηση (π.χ. αμυδρή ανάμνηση, αμυδρό φως).

Τότε ο Χαράλαμπος άκουσε γελια και είδε τον
Λευτέρη και Παναγιώτη να έρχονται
τρέχοντας προς το μέρος τους.

Ηρθαμε να βοηθησουμε ειπαν.

Ο Χαράλαμπος, ο Λευτέρης και ο Παναγιώτης
έφτασαν μαζί με τον αριθμό 7 στην πιο όμορφη
πλατεία του Βασιλείου των Αριθμών.

Στο κέντρο της πλατείας στεκόταν ένα μεγάλο
δέντρο.

Ήταν το Δέντρο των Αριθμών.

Τα κλαδιά του έμοιαζαν με λαμπερές γραμμές, τα
φύλλα του είχαν σχήματα αριθμών, και στις ρίζες
του υπήρχαν μικρά αστέρια που όμως είχαν χάσει
το φως τους.

«Αυτό είναι το δέντρο που κρατά τη μαγεία όλων
των αριθμών», είπε ο αριθμός 7.

«Όμως για να λάμψει ξανά, χρειάζεται τη βοήθεια φίλων που πιστεύουν στη χαρά, στη συνεργασία και στη φαντασία.»

Ο Χαράλαμπος κοίταξε τους φίλους του.

Ο Λευτέρης χαμογέλασε.

Ο Παναγιώτης έγνεψε με ενθουσιασμό.

«Εμείς είμαστε φίλοι!» είπαν μαζί.

Ο αριθμός 7 τους έδωσε από ένα μικρό φωτεινό αστέρι.

«Τοποθετήστε τα στα κλαδιά του δέντρου», είπε.

Ο Χαράλαμπος ανέβασε το πρώτο αστέρι.

Ο Λευτέρης το δεύτερο.

Ο Παναγιώτης το τρίτο.

Ξαφνικά το δέντρο άρχισε να λαμπυρίζει.

Τα φύλλα του φωτίστηκαν.

Οι αριθμοί άρχισαν να λάμπουν σαν μικρά φαναράκια.

Τότε εμφανίστηκαν και οι αριθμοί 1, 2, 3, 4 5, 6
και στάθηκαν γύρω από το δέντρο.

Όλοι μαζί άρχισαν να μετρούν δυνατά:

Ένα...

Δύο...

Τρία... Τέσσερα...

Πέντε...

Έξι...

Επτά!

Μόλις ακούστηκε το 7, το Δέντρο των Αριθμών
άστραψε τόσο δυνατά που ολόκληρο το βασίλειο
των Αριθμών γέμισε φως

Τα αστέρια άναψαν στον ουρανό.

Οι αριθμοί άρχισαν να χορεύουν.

Τα παιδιά γελούσαν χαρούμενα.

Ο αριθμός 7 πλησίασε τον Χαράλαμπο.

«Σήμερα μάθατε κάτι πολύ σημαντικό», είπε.

«Η μεγαλύτερη μαγεία των αριθμών δεν
βρίσκεται μόνο στο να μετράμε...

βρίσκεται στο να συνεργαζόμαστε, να μοιραζόμαστε και να παίζουμε μαζί.»

Ο Χαράλαμπος κοίταξε τους φίλους του και χαμογέλασε.

Και από εκείνη τη μέρα, κάθε φορά που έβλεπαν τον αριθμό 7, θυμούνταν το μαγικό ταξίδι τους και το φωτεινό Δέντρο των Αριθμών.

Και κάπου μακριά, στο Βασίλειο των Αριθμών, το δέντρο συνέχιζε να λάμπει...

χάρη στη φιλία τους.

Ο Χαράλαμπος και ο αριθμός 7 μπροστά στο μεγαλειώδες Δέντρο των Αριθμών, με τους 7 κρυστάλλους στα χέρια του και όλους τους αριθμούς του βασιλείου να στέκονται γύρω τους.

**Ο Χαράλαμπος γονάτισε μπροστά στο Δέντρο των Αριθμών.
Με προσοχή τοποθέτησε τον πρώτο κρύσταλλο στην πρώτη ρίζα.**

Αμέσως η γη έλαμψε απαλά.

Τον δεύτερο στη δεύτερη ρίζα.

Μια δροσερή αύρα γέμισε τον αέρα.

**Τον τρίτο, τον τέταρτο, τον πέμπτο, τον
έκτο...**

**Με κάθε κρύσταλλο, το δέντρο ζωντάνευε
όλο και περισσότερο.**

**Τα φύλλα του άρχισαν να θροΐζουν σαν να
ψιθύριζαν αριθμούς.
Τα κλαδιά του γέμισαν φως.**

**Όταν έβαλε και τον έβδομο κρύσταλλο, η
πεδιάδα ολόκληρη άστραψε.**

**Μα η κορυφή του δέντρου παρέμενε ακόμη
σκοτεινή.**

«Τώρα το φτερό», είπε ο 7.

**Θροΐζουν (*) = ασθενικός και συνεχής, μόλις
αισθητός ήχο, σαν κι αυτόν που προκαλεί ο
αέρας όταν περνά μέσα από τα φύλλα των
δέντρων**

**Ο Χαράλαμπος κράτησε το χρυσό φτερό και
πλησίασε.**

**Όμως το δέντρο ήταν πολύ ψηλό. Δεν έφτανε.
Τότε ακούστηκαν φωνούλες γύρω του.**

Ήταν τα 7 ζωάκια που είχε σώσει.

Το κουνελάκι πήδηξε πρώτο.

Το σκιουράκι ανέβηκε στον κορμό.

Το πουλάκι πήρε το φτερό με το ράμφος του.

**Και όλοι μαζί, σαν μια μικρή αλυσίδα φιλίας,
το σήκωσαν ως την κορυφή.**

**Μόλις το χρυσό φτερό άγγιξε το πάνω μέρος
του δέντρου, ένα τεράστιο αστέρι άναψε με
φως πιο λαμπερό κι από τον ήλιο.**

Το Βασίλειο των Αριθμών σώθηκε.

•

Το φως απλώθηκε παντού.

**Στα βουνά, στα ποτάμια, στις γέφυρες, στα
λουλούδια, στα σύννεφα, στα αστέρια. Τα**

**πάντα έλαμπαν ξανά, μα τώρα πιο όμορφα
από πριν.**

**Οι αριθμοί άρχισαν να χορεύουν γύρω από
το δέντρο.**

Ο 1 χτυπούσε ρυθμικά το μπαστούνι του.

Ο 2 στριφογύριζε σαν κύκνος.

Ο 3 τραγουδούσε.

**Ο 4 έχτιζε μικρές σκάλες από φως στον
αέρα.**

Ο 5 έκανε τούμπες.

Ο 6 χαμογελούσε ήρεμα.

**Και ο 7 στεκόταν δίπλα στον Χαράλαμπο
περήφανος και συγκινημένος.**

**«Το κατάφερες», του είπε.
«Το καταφέραμε», απάντησε εκείνος.**

**Όλοι οι αριθμοί υποκλίθηκαν μπροστά
της.**

Τότε το Δέντρο των Αριθμών άφησε να πέσει ένα μικρό φωτεινό φύλλο στην παλάμη του.

Πάνω του έλαμπε ο αριθμός 7.

«Αυτό είναι το Φύλλο της Μνήμης», είπε ο

7. «Για να θυμάσαι πάντα πως οι αριθμοί δεν είναι μόνο για να μετράμε.

Είναι για να ανακαλύπτουμε σχέσεις, ισορροπία, μουσική, ομορφιά και θαύματα.»

Ο Χαράλαμπος έκλεισε απαλά το φύλλο μέσα στο χέρι του.

Δεν ήθελε να ξεχάσει ούτε στιγμή από εκείνο το ταξίδι.

Ο ουρανός άνοιξε ξανά τη χρυσή πύλη.

•

«Ήρθε η ώρα να επιστρέψεις», είπε ο 7.

Ο Χαράλαμπος ένοιωσε ξαφνικά μια μικρή στενοχώρια.

«Θα σας ξαναδώ;»

Ο 7 χαμογέλασε γλυκά.

«Κάθε φορά που θα κοιτάζεις τον κόσμο με περιέργεια, κάθε φορά που θα μετράς τα

**αστέρια, τα λουλούδια, τις μέρες, τις χαρές και
τα όνειρά σου... θα είμαστε εκεί.»**

Ο Χαράλαμπος αγκάλιασε τον 7.

Ήταν μια αγκαλιά ζεστή σαν φως.

Έπειτα πέρασε την πύλη.

**Σε μια στιγμή βρέθηκε πάλι στο δωμάτιό του,
καθισμένος στο χαλί, με το μπλε βιβλίο στα
γόνατά του.**

**Έξω η βροχή είχε σταματήσει. Μια αχτίδα
ήλιου έμπαινε από το παράθυρο.**

Όλα έμοιαζαν κανονικά.

Ή σχεδόν όλα.

**Γιατί όταν άνοιξε την παλάμη της, είδε μέσα
της ένα μικρό λαμπερό φύλλο με τον αριθμό 7.**

Και κατάλαβε πως το ταξίδι ήταν αληθινό.

**Από εκείνη την ημέρα Ο Χαράλαμπος
αγαπούσε ακόμη περισσότερο τους αριθμούς .**

Δεν τους έβλεπε σαν κάτι δύσκολο ή ψυχρό.

**Τους έβλεπε σαν φίλους που έκρυβαν μυστικά.
Στα 7 χρώματα του ουράνιου τόξου θυμόταν**

τις γέφυρες. Στα 7 αστέρια του ουρανού
θυμόταν την πρώτη δοκιμασία.

Στις 7 μέρες της εβδομάδας θυμόταν πως κάθε
μέρα μπορεί να κρύβει μια μικρή μαγεία.

Κι όταν κάποιος έλεγε:

«Οι αριθμοί είναι βαρετοί»,
Εκείνος χαμογελούσε και απαντούσε:

«Όχι. Οι αριθμοί έχουν καρδιά. Αρκεί να
μάθεις να τους ακούς.»

Μερικές φορές, τα βράδια, άνοιγε ξανά το
μπλε βιβλίο.

Οι σελίδες του δεν άστραφταν πάντα όπως την
πρώτη φορά.

Όμως κάθε τόσο, όταν το φεγγάρι ήταν
φωτεινό και το δωμάτιο ήσυχο, ένα μικρό
ασημένιο αστέρι φαινόταν για μια στιγμή στο
εξώφυλλο.

Και Ο Χαράλαμπος ήξερε.

Ο αριθμός 7 δεν την είχε ξεχάσει.

**Και έτσι, ο μικρός Χαράλαμπος έμαθε κάτι
πολύ σημαντικό**

**πως η αληθινή μαγεία δεν βρίσκεται μόνο στα
κάστρα και στα αστέρια.**

Βρίσκεται και στα απλά πράγματα.

Στο να μετράς με αγάπη.

Στο να παρατηρείς με προσοχή.

Στο να λύνεις ένα πρόβλημα με χαμόγελο.

Στο να βοηθάς τους άλλους.

Στο να πιστεύεις στον εαυτό σου.

**Και κάπου, σ' έναν κόσμο κρυμμένο πίσω από
τις σελίδες ενός παλιού βιβλίου, το Βασίλειο
των Αριθμών συνέχισε να λάμπει.**

Με τις 7 γέφυρές του,

τα 7 αστέρια του,

τις 7 πόρτες του,

τους 7 κρυστάλλους του,

και τον σοφό, φωτεινό αριθμό 7

να φυλάει πάντα τη μαγεία.

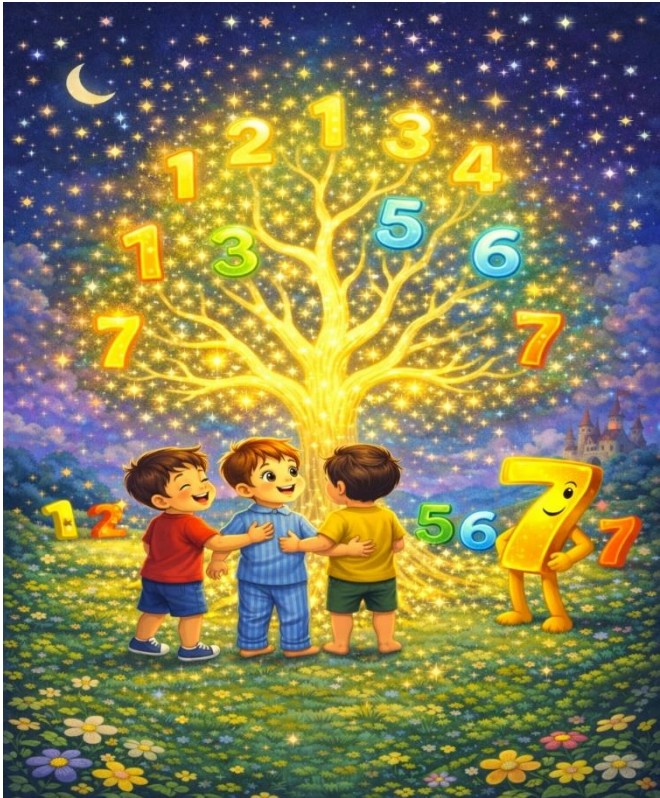
**Γιατί όσο υπάρχουν παιδιά σαν τον Ο
Χαράλαμπο, που κοιτούν τον κόσμο με ανοιχτή
καρδιά, οι αριθμοί δεν θα πάψουν ποτέ να
τραγουδούν.**

Τέλος.....

Σημείωση : Για γονείς, παππούδες, γιαγιάδες : εδώ μπαίνει το όνομα του παιδιού στο οποίο διαβάζετε την ιστορία.

**Ο Χαράλαμπος πίσω στο δωμάτιό του ,
κρατώντας το λαμπερό φύλλο με τον αριθμό 7,
ενώ από το παράθυρο φαίνονται 7 αστέρια.**

ο Χαράλαμπος, ο Λευτέρης και ο Παναγιώτης
στέκονται μπροστά στο φωτεινό Δέντρο των
Αριθμών με τον αριθμό 7 δίπλα τους.